

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

Виходить
з 1962 р.
№ 5-6
(1333-1334)
Квітень-Травень
2008 рік

Ціна Перемоги ЙШЛА ВІЙНА НАРОДНА...

Фронтівки в тилу ворога, народні месники – партизани у Великій Вітчизняній війні... Народна боротьба в тилу ворога на тимчасово окупованих радянських землях – яскрава сторінка в історії перемоги над німецько-фашистськими загарбниками. Сьогодні студентська газета розповідає саме про цю сторінку озброєної боротьби радянського народу 1941–1945 років за Перемогу над фашистською Німеччиною. Допомагає нам книга колишнього військового розвідника доцента кафедри політичних наук КНУБА, полковника у відставці Олександра Петровича Кутузова "Фронтівки і наслідки: Воспоминання. Размышления. Надежды. Киев. 2005 год" та історичний нарис "Киевский ордена Трудового Красного Знамени инженерно-строительный институт. 1991 год".

Пам'ятний знак загиблим під час Великої Вітчизняної війни студентам, викладачам і співробітникам КНУБА

"Війна – складний механізм. Не тільки хоробрістю і завзятістю воюють люди, але і умінням. Народна боротьба в тилу супротивника надала велику допомогу Червоній Армії. Партизанський рух був глибоко інтернаціональним. Війна не питала про національність. Українські партизанські формування вели активні бойові дії в сусідніх областях Росії і Білорусі, 60% складу партизанських загонів в Україні склали українці, решта росіяни, білоруси, поляки і представники ще понад 60-ти національностей СРСР. У цьому знайшли свій вираз єдність цілей і велика дружба всіх людей, що населяють нашу Батьківщину. На українській землі проти фашистів воювали 46 партизанських з'єднань, 249 золотих зрібок Героя Радянського Союзу – далеко не повне мірило небувалою партизанського подвигу.

Яка основна тактика партизан? Мінливості військової долі, випадковості, якими повна всяка війна, повинні враховуватися партизанським командиром. Командир не той, хто усюди і без толку лізе в бій, втрачає сили, обростає пораненнями на самому початку рейду, по дрібницях розтрачує боєприпаси і по суті ніколи не доходить до поставленої перед ним мети, а той, хто уміє вужем вилізти з партизанської країни, зажди і обов'язково блокуваного супротивником, пройти з найменшою кількістю боїв до мети, підійти до неї непомітно і не з того боку, з якого його може чекати супротивник, і завдати удару. Партизанські бої, як і люди, були різні. Були світлі, були похмурі. Бували потрібні і важкі. Бували бої-п'ятихвилинки, як швидка літня гроза. Кожен бій мав своє обличчя, свої особливості, свої неповторні подробиці, які партизан запам'ятовує на все життя. Це з досвіду бувалих партизан. У партизанській справі розвідка – половина успіху. Ближній і дальня. Військова і агентурна. Все потрібно знати про супротивника. Воювали партизани весь час на ходу, вся їх тактика будувалася на тому, що вони, не обороняючи території, безперервно нападали на супротивника. Зерно тактики – ніколи не допускати, щоб ворог міг їх блокувати. Якщо говорити про партизанів України, то вони були кочівниками на просторах. Не одна ніч без сну. Одяг на всіх – немає сукні нитки. Йдуть дощі, але вони рятують партизан від авіації супротивника. Йдуть вночі, а вдень відсиджуються. У 1942 році на сторінках "Правди" командир об'єднаних партизанських загонів Смоленщини Н.В.Кольда розповідав про подвиг партизана, комсомольця пініше Героя Радянського Союзу, Володи Кириленка: він висадив п'ять ешелонів, паровоз і п'ять залізничних

(Продовження на стор. 2)

ЩО ЗАЛИШИЛОСЬ ВІД ПЕРЕМОГИ?

Таке важке і гірке питання ставлять сьогодні тисячі учасників Великої Вітчизняної війни, які залишилися в живих. Через декілька років ці питання ставити буде нікому. Безпристрасна статистика свідчить – щороку наших дорогих людей – ветеранів похилого віку стає на 200 тис. менше. Через декілька років помре останній солдат Перемоги і ми знатимемо про велику і страшну війну лише по книгах, старих фільмах і фотографіях. Свої роздуми про те, що залишилось від Перемоги, єдиного свята, яке об'єднує і примиряє людей, яке залишається поза байдужістю запропонувала А+Б студентка IV курсу КНУБА Тетяна Яценко.

"Коли я запитувала у студентів КНУБА, що вони знають про Велику Вітчизняну війну 1941–45 років, то насамперед чула у відповідь: пісні – "вставай, страна огромная", про "синенький скромный платочек" і "прости, что я пришел к тебе живой". Ці пісні передали молоді їх близькі, ті, що пройшли через окопи і стояли біля верстата в глибокому тилу, і що народилися в голідній післявоєнній роки, і діти сталінських п'ятирічок, хрещовської відлиги, горбачовської перебудови і подальшого ліхоліття. Колишня єдина країна, що перемогла, сьогодні розпелена на безліч недотичних частин. Тепер ми маємо і олігархів, і чинов-

ників-бюрократів, і золоту молодь та тих, хто важко працює, щоб оплачувати своє навчання у вищих навчальних закладах. Я запропонувала своїм одноліткам Сергію Кочубі, Ганні Образкіній, Вірі Матвійчук провести власне соціологічне дослідження на тему: як студенти ставляться до положення в країні і що відчувають. Серед 90 опитуваних студентів 39% зазначають сорому за стан у країні, 36% фіксують важку розруку в серцях, 25% говорять, що їм нічим гордитися. Цікаво, що ніхто не хоче назад, в "радянську владу". Але при цьому всі імена, події, пісні, які ми, молоді, з гордістю згадуємо й співаємо до цих пір, – всі вони звідти. Нових

імен немає. Та і звідки їм зватися? Великі імена народжуються від великих звершень, від вражаючих ідей. А їх немає. "Не до чого душу притупити", – сказала мені Олена Шершак, третьокурсорниця нашого універу. Ці слова, на мій погляд, свідчать про ту жолоду по чужому серцю, по моральній опорі. Так хочеться вірити у високє визначення людини. Адже не хлібом єдиним сита людина. І нам, молодим, пора задуматися про те, з чим ми в майбутньому після Перемоги роки будемо жити, чого хотіти, в що вірити, що говорити майбутнім дітям. "Перехід через пустелю" дуже затягнувся...

Т.Яценко

ЯКІ Є ПРОБЛЕМИ В УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ?

Редакція газети за допомогою своїх студентських кореспондентів вирішила дізнатися: Що ж найбільше турбує нашу молодь? Ми задавали студентам КНУБА ці питання і під час великої перерви, і після занять в куртожитках або під час дороги додому. Отже, насамперед проблеми в молоді такі.

- Працевлаштування після закінчення навчального закладу.
- Про неї говорив чі не кожен респондент.
- Також нагальні проблеми недосконалої системи надання кредитів на будівництво та придбання житла для молодих сімей, проблема освітніх кредитів.

Серед пропозицій, які пролунали з уст студентів, були: переглянути плату за проживання у студентських куртожитках, урахувати санітарно-гігієнічні умови. Створити молодіжні житлові комплекси з інноваційними центрами, бізнес-інкубаторами, науковими та технологічними проектами. Також було порушено проблему високоякісних освіти і навчання. Марина Панчук, студентка II курсу КНУБА: "Усе впирається у гроші" Для молоді люди основна проблема, в яку все впирається, – гроші. Треба тепліше вдягатися, а на добрий одяг грошей бракує, хочеться разом із друзями піти чи то в кіно, чи в кафе, а все залежить знову від грошей... Здавалося б, дають стипендію – це дуже добре, але її завищай

затримують. Нещодавно стипендію підвищили. Але ж... на 30–40 відсотків після проживання у студентських куртожитках, урахувати санітарно-гігієнічні умови. Створити молодіжні житлові комплекси з інноваційними центрами, бізнес-інкубаторами, науковими та технологічними проектами. Також було порушено проблему високоякісних освіти і навчання. Дмитро Шидихін, студент V курсу КНУБА "Важко знайти роботу після закінчення навчання" У молоді люди проблем багато. Головна з них – знайти роботу після закінчення вищого навчального закладу. Типова ситуація: універ закінчив, диплом отримав, а на роботу ніхто не хоче брати... Оскільки ніні приватна власність, то кожен підприємець хоче

Ваша думка

брати на роботу вже готового спеціаліста. Без досвіду роботи важко пробитися, учти тебе ніхто не буде. А сучасні навчальні бази вузів досить слабенькі, тому чогось нового, сучасного у твоїй галузі, навчитися важко. Людмила Кочубей, студентка II курсу КНУБА: "Бракує книжок для навчання" Багато проблем студентів, особливо під час сесії, пов'язано з тим, що в бібліотеках не поповнюються фонди і бракує книжок, за якими можна вчитися і навіть брати їх додому. Ситуація з літературою невтішна – лише дві-три книжки на групу. Це дуже мало. Я навіть згодна купити, та було б де. А їх узагалі немає. Також студентам бракує практики, через це виникатимуть проблеми з роботою. Володимир Чорнок, студент III курсу КНУБА: "Вчитися чи заробляти?" У молоді люди студенти – актуальність проблем назріває поступово. Коли закінчуєш навчання, то вахлявішого, ніж працевлаштування і реалізацію себе як фахівця, важко знайти. Однак ніні, поки ще триває навчання, усе впирається у фінансовий фактор. Студент вагається, чи всі сили й час віддавати навчанню, чи підробляти і частину часу віддавати роботі. А це іноді важко поєднувати... Опитувала Ганна Назаренко

ЗАСІДАННЯ ВЧЕНОЇ РАДИ

На черговому засіданні Вченої ради університету 28 березня було розглянуто такі питання. Насамперед Голова вченої ради ректор КНУБА, д.т.н., професор А.М.Тугай вручив студентам низку дипломів та подяк. Так, студентка архітектурного факультету Олена Мілько взяла участь у Всеукраїнській студентській олімпіаді 2007-2008 року, яка проходила у Запоріжжі в національному технічному університеті. Їй було вручено диплом організаторів олімпіади за третє місце зі спеціальності "Дизайн". Студентка цього ж факультету Тетяна Піддубна взяла участь у Першому міжнародному конкурсі концептуальних проєктів (класури) з архітектури (виставка "Сучасна освіта в Україні" – 2008 проходила в Києві).

У Київському національному торговельно-економічному університеті проходила в березні 2008 року студентська наукова конференція на тему: "Актуальні проблеми та перспективи розвитку товарознавства". У ній вперше взяли участь студенти будівельно-технологічного факультету спеціальності ТКД нашого університету. За крашу доповідь на науковій конференції їм дісталися: Диплом I ступеня, який отримала Євгенія Павленко, Диплом II ступеня – Анна Войтенко та Диплом III ступеня, які отримали три студенти: Людмила Романчук, Марина Грищенко та Катерина Потехіна. За крашу доповідь на конференції двом студенткам ТКД Марині Мамедовій та Ларисі Андрійській вручено Лист Подяки.

Члени Вченої ради університету привітали свого колегу, кандидата технічних наук, доцента кафедри архітектурних конструкцій Віталія Олексійовича Плоского з отриманням диплома доктора технічних наук. Кандидату архітектури, доценту кафедри дизайну архітектурного середовища Тетяні Вячеславівні Малік було вручено Грамоту за керівництво роботою студентів, які взяли участь у Всеукраїнській студентській олімпіаді 2007–2008 року зі спеціальності "Дизайн", що проходила в Запорізькому національному технічному університеті.

Інформація газети

В руках студентів – низка дипломів

Диплом доктора технічних наук – В.О.Плоскому

Грамота за керівництво роботою студентів – Т.В.Малік

(Продовження. Початок на стор. 1)

ЙШЛА ВІЙНА НАРОДНА...

мостю. У сутичці з ворогом загинув смертю героя. Загин, в якому бився юний патріот, носить його славне ім'я."

Героїзм і мужність на фронті проявили і вихованці Київського інженерно-будівельного інституту. У київському комуністському підпіллі, потім в партизанському з'єднанні А.Н.Сабурова бився проти фашизму співробітник інституту, розвідник І.Л.Лінін. Н.А.Касаткін (після війни – кандидат педагогічних наук) був командиром авіаційної розвідки в партизанському з'єднанні імені Олександра Невського, командовав чим з'єднанням Герой Радянського Союзу В.А.Карасьов. Н.А.Касаткін є почесним громадянином міст Чехословаччини Дреннича та Сабінов.

Студенти І курсу архітектурного факультету Валентина Білоцька (Ткачова) та її чоловік Анатолій Білоцький не встигли евакуюватися разом з двадцятичиринним сином залишилися на окупованій фашистами території Житомирщини. Вони виготовляли листівки, в яких закликали місцеве населення до боротьби з фашизмом, малювали карикатури на агресорів.

А.Білоцький з сином під бандуру співав старовинні українські козацькі пісні, розклеював листівки, збирав дані про розташування ворожих військ. Незабаром їм вдалося зв'язатися з партизан-

ським з'єднанням імені Олександра Невського. У одному з партизанських загонів сім'я Білоцьких билася на території Польщі і Чехословаччини. В.Білоцька була санітаркою, а потім медсестрою. На території Польщі партизани потрапили в оточення. У одного з сіл колонну наздогнали фашистські танки. Першого удару вороги завдали по хвосту колонні, в якій знаходилися обоз з пораненими. Був підбитий один фашистський танк, наближалися інші. Валентина Білоцька із-за узбіччя дороги кинулася під танк, метнувши під гусениці гранату. Танк був підбитий, але в цьому бою вона загинула. Загону вдалося замінити дорогу і прорватися до Карпат.

Анатолій Білоцький був помічником начальника штабу партизанського загону. Не один раз відділення під його командуванням ходило в розвідку і, як правило, в розвідку з батьком ходив і син Валко. У серпні 1944 року в нічному бою на землі Чехословаччини загинув юний партизан Валко Білоцький. Його тіло з почестями було поховане на вершині Кралевої Гори.

Понад два роки в Києві безчинствували фашистські окупанти. В цей час в місті діяло 88 підпільних організацій і груп. Співробітники КІБІ брали участь в їх роботі. 6 листопада 1943 року Київ був звільнений.

Матеріал підготовлений газетою

Відправка киян до Німеччини товаряком. 1942 р.

Мітинг киян біля університету ім. Шевченка, присвячений святку 1-го травня. 1942 р.

Профспілкові справи

КОНФЕРЕНЦІЯ ТРУДОВОГО КОЛЕКТИВУ

Нещодавно в університеті відбулася конференція трудового колективу. На порядку денному стояли три питання: про фінансово-господарську діяльність закладу у 2007 році; підсумки виконання колективного договору за 2007 рік; прийняття доповнень до колективного договору на 2008 рік. По першому і другому питаннях звітував ректор університету, д.т.н., професор А.М.Тугай. Щодо прийняття доповнень до колективного договору, то з цим питанням ознайомили присутніх голова комісії, професор Л.Є.Пелєвін.

Ректор нашого закладу, д.т.н., професор Тугай розпочав з того, що розповів про результати діяльності навчального закладу. Так, 2007 року було випущено 2708 магістрів, спеціалістів та бакалаврів. Набрано на перший курс 2223 студента (за держзамовленням – 1146, за контрактом – 1043, на 1-й курс скороченої підготовки – 34). Захищено докторських і кандидатських дисертацій співробітниками університету 4 і 19 відповідно. Вченими КНУБА отримано 48 патентів на винаходи. Висновок 9 підручників, 48 посібників, 14 монографій, 960 статей.

Враховуючи значний внесок в розвиток вищої освіти і науки, в 2007 році ряд співробітників університету відзначено урядовими нагородами і почесними званнями. Завідувач кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій д.т.н., професор А.Я.Барашников отримав Державну премію України в галузі науки і техніки 2007 року роботу "Створення, освоєння виробництва і широке впровадження нових конкурентоздатних на світовому ринку плаваючих композитних споруд вітчизняної продукції". Почесні звання "Заслужений будівельник" та "Заслужений діяч науки і техніки" отримали відповідно завідувач кафедри менеджменту в будівництві д.е.н. В.І.Анін та професор кафедри технології будівельного виробництва, д.т.н. О.В.Федосова.

Свій виступ ректор університету, д.т.н., професор А.М.Тугай коментував як завжди таблицями з фінансової діяльності університету у минулому 2007 році. Отже, як використовувалися кошти університету в період з 01.01.2007 по 31.12.2007рр.? У коментарі було названо цифру – 31147. Це бюджетні надходження для виплати зарплатної плати, стипендій (8920,0 тис.грн.), комунальних послуг (3550,0 тис.грн.). Далі йдуть кошти на матеріальний розвиток вузу – ремонтні (капітальні і поточні), придбання палива, допомогу дітям-сиротам...

Є спеціальні кошти бюджету, продовжив А.М.Тугай. Їх залишок на 1 січня 2007 року склав суму у 6,866,0 тис. гривень. Доповідач представив спеціальні кошти, витрачені на навчання студентів: 20170,7 – навчання українських студентів за контрактом; 2356,9 – навчання іноземних студентів за контрактом на основних факультетах; 485,7 – навчання іноземних громадян на підготовчому факультеті;

60,7 – навчання докторів і аспірантів за контрактом; суми 693,5 та 1851,5 – навчання на підготовчому відділенні та підготовчих курсах; 2137,4 – навчання студентів на спеціальності підготовки, підготовки та підвищення кваліфікації...

Як би закладу не було важко у фінансовому плані, минулого року університетом придбано: обчислювальної техніки та лабораторного обладнання на суму 500 тис.грн. Із них 350 тис.грн. – спрямовано на розвиток і підтримку комп'ютерної мережі, 70 тис. – на підтримання існуючої техніки, 30 тис. – поліграфічного обладнання і 50 тис.грн. було витрачено на закупку комп'ютерної техніки...

По питанню з перевірки виконання Колективного договору КНУБА за 2007 рік виступив голова комісії Л.Є.Пелєвін. Комісія працювала у складі Л.Є.Пелєвіна, Г.М.Кочетова, В.М.Корожіної, С.Ф.Проши, А.С.Волокола і зазначила, що частина пунктів колективного договору виконувалася не повністю. Насамперед: не розроблено плану розвитку університету-осередкової бази "Будівельник"; не організовано страхування від нещасних випадків співробітників і студентів університету, також медичного страхування; не всі підрозділи забезпечені універсальними аптечками...

Комісія пропонує додатково включити у колективний договір такі пункти. У розділі "Загальні положення": Усі працюючі, а також швидко прийняти на роботу працівники повинні бути ознайомлені з колективним договором. У розділі "Оплата праці": 1. Мінімальна заробітна плата за просту некваліфіковану роботу не нижче встановленої законодавством.

2. Оплата праці працівників здійснюється в першочерговому порядку. Всі інші платежі здійснюються після виконання зобов'язання щодо оплати праці. 3. За порушення законодавства про оплату праці винні особи притягаються до дисциплінарної, моральної, адміністративної та кримінальної відповідальності згідно з законодавством.

На конференції трудового колективу

Голова комісії Л.Є.Пелєвін

У розділі "Виробничі та трудові відносини":

1. Сфера застосування контрактної форми трудового договору визначається Законами України.
2. На підставі "Положення про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів" відділу аспірантури і докторантури надати статус наукового підрозділу університету і підпорядкувати його проректору з наукової роботи.

У розділі "Умови та охорона праці":

1. При використанні праці інвалідів необхідно створювати для них умови праці з урахуванням рекомендацій медико-санітарної експертної комісії. Залучення інвалідів до надурочних робіт і робіт у нічний час заборонено та ін.

Протягом свого виступу доповідачі активно відповіли на запитання учасників конференції.

Матеріал підготовлений газетою

Газета виступила. Що дали?

БІЛЬШЕ ОБ'ЄКТИВНОСТІ В ПОДАВАННІ ЕКСКУРСІЙНОГО МАТЕРІАЛУ!

В № 12-13 газети "Архітектура і Будівництво" за 2007 рік під рубрикою "Сторінка "Провітря" була опублікована стаття ст. викладача кафедри політичних наук С.Савойської "Подорож на Чернігівську землю". Враження від публікації неоднозначні. За рахунок спонсорів по сценарію, відправленому в Бюро подорожей, екскурсивод провела екскурсію на частині Чернігівських об'єктів. Починаючи з романтичних Дитинця і оборонного валу значну увагу приділила церквам і храмам, закінчила символічними новобудовами, що утлопили серед безлічі куполів, які нагадували про давнє минуле Української держави.

Такий сценарій можна використати для різного контингенту екскурсантів, починаючи з теологів, але ж в автобусі були майбутні інженери-будівельники і архітектори.

Легендарна чернігівська земля славна в першу чергу своїми робітниками і відважними людьми. То ж спеціалістів цього спрямування цікавила б інформація про видатного інженера О.І.Нероветського, який будовав міст через Десну, а легендарний полководець М.О.Шорс захищав їх? Більшість доріг побудовано і реконструйовано в Чернігові під керівництвом випускника КІБІ, фронтовика М.Ф.Гафтоника. Понад 50 років працюють в будівництві Чернігова наші випускники: промислового – А.Зозуля, в житловому – М.В.Міро, на ДБК – О.Г.Чернов. Кафедра технології будівельного виробництва КНУБА в 50-60-ті роки минулого століття розробила і впровадила у виробництво проект технології і організації зведення комплексу головного корпусу заводу

штучного волокна, площа якого перевищувала площу всього Дитинця Чернігова.

В Чернігові народився, проходив виробничі практики завідувач кафедри організації і управління будівництвом, професор С.А.Ушацький.

Чернігівщина пишається своїми захисниками – партизанськими командирами в роки Громадянської і Великої Вітчизняної воєн: М.О.Шорсом, М.М.Полудренко, О.Ф.Федоровим, Ю.О.Збанацьким та ін. У вересні 1943 р. на території Чернігівщини діяло 4 партизанські з'єднання й 6 окремих загонів, в яких налічувалося близько 20 тис. бійців. Так, протягом жовтня 1942 – серпня 1943 рр. лише партизанський загін ім. Шорса під командуванням Ю.Збанацького на залізничні Київ – Ніжин – Чернігів, шосе Київ – Чернігів, на Деснянських та Дніпровських переправах розгромив і розсіяв 13 ворожих гарнізонів, висадив у повітря 12 мостів і 4 склади боєприпасів, пустив під укіс 9 ешелонів, збив 2 літаки. У серпні 1943 р. загін перетворився на партизанське з'єднання ім. Шорса. 11–12 вересня його підрозділи захопили 3 переправи на Десні і утримували їх до підходу частин Червоної армії. Протягом 1944–1945 рр. Ю.Збанацький працював в Українському штабі партизанського руху. В післявоєнні роки він став членом Спілки письменників, автором багатьох романів, повістей, оповідань. За бойові подвиги в роки війни Ю.О.Збанацький був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Чернігів став потужним промисловим і культурно-освітнім центром

Чернігів. Красна площа. "Вічна пам'ять героям"

України. Він сприяв підготовці висококваліфікованих військових льотчиків і космонавтів.

Для підвищення ефективності виховної роботи з використанням екскурсій необхідно попередньо готувати інформаційний матеріал про теми з використанням довідників, газет, журналів з тим, щоб на місці перевірити і закріпити його в пам'яті. Екскурсанти з пасивних учасників ("поверніться наліво", "поверніться направо") повинні бути активними на всіх етапах. Право для участі в екскурсії слід надавати не розслабленим, а підготовленим до цього корисного процесу.

Для підготовки екскурсій до Чернігова можна використати такі матеріали: 1. Брошура Дм.Фролова. Інженер О.І.Нероветський. 2. Стаття Г.М.Петренка і Ю.О.Піщаленка "Потокове будівництво Чернігівського комбінату штучного волокна". Вісник Академії будівництва і архітектури УРСР, 33, 1959 р. 3. О.Десняк "Десну перейшли батальйони"; 4. Брошура Д.Ф.Косухіна "Чернігів соціалістичний".

Професор Ю.Піщаленко

70

ЯК ВІТАЛИ РЕКТОРА...

У день свого ювілею, ректор КНУБА отримав величезну кількість привітань. Насамперед привітання від Президента України Віктора Ющенка. Міністр оборони України Юрій Єхануров, депутати Верховної ради України, Герої України Володимир Поляченко, Олександр Омельченко, Микола Орленко – президент корпорації "Укреставація", президент Академії педагогічних наук НАН України Василь Миськобуд" Петро Шилук з членами колегіуму, випускниками КНУБА, прибули вітати персонально. Одним словом, протягом цілого дня д.т.н., професор А.М.Тугай приймав вітання від колег будівельників, науковців та співробітників університету. Для читачів А+Б – фоторепортаж!

Міністр оборони України Ю.Єхануров

Вітання від Президента

Герой України, випускник КНУБА О.Омельченко

Герой України, випускник КНУБА М.Орленко

Ректори київського регіону

Президент АПН України В.Кремень, Голова міської профспілки освіти О.Ячуж 1 – 2-й зліва

Ювіляра вітають науковці

Вітають кнубівці

ПОНАД 20 РОКІВ НА ЧОЛІ РЕКТОРСЬКОГО КОРПУСУ НАЙБІЛЬШОГО ВУЗІВСЬКОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ

Понад 20 років Анатолій Михайлович Тугай – голова Ради ректорів Київського вузівського центру, який об'єднує вищі навчальні заклади Києва, Білої Церкви, Чернігова, Ніжина та Ірпеня.

У 1988 році було 22 вищих навчальних закладів, а зараз вже 42. Зрозуміло, що мова йде тільки про державні заклади. 26 університетів, 12 академій, 4 інститути. Кожний заклад – дуже своєрідне середовище зі своїми специфічними рисами і особистостями. Але Анатолій Михайлович зміг побувати у кожному закладі, допомогти, підтримати у наш нелегкий час ректора й колективу їх нелегкій справі.

Під керівництвом Анатолія Михайловича Тугая, Рада ректорів Київського вузівського центру (КВЦ) набула високого авторитету і широкого визнання. Складні комплексні питання реформування вищої освіти України, підвищення якості вищої освіти, проблеми інтеграції українського освітнього простору до європейської спільноти – це лише деякі напрями роботи, сфери зацікавленості голови Ради ректорів, який працює завжди на майбутнє.

За роки копійної праці у найбільшому вузівському регіоні України Анатолій Михайлович набув безумовного авторитету серед колег – ректорів, а співробітництво з державними структурами підняв на новий, більш конструктивний і ефективний рівень. Він завжди на захисті інтересів вищих навчальних закладів і ректорів регіону.

Т. Девтерова,
головний учений секретар Ради ректорів КВЦ, к.п.н., доцент НТУУ ("КПІ")

"И ВАШЕЙ ВЕРНОЮ ОПОРОЙ ВСЕГДА БЫЛ УНИВЕРСИТЕТ"

Трохи поезії

Приємно, коли співробітники, вітаючи свого керівника, прагнуть зробити щось незвичайне: підготувати веселе колективне поздоровлення, пригадати важливі події, пов'язані зі спільною роботою в навчальному закладі. Нарешті, написати й прочитати власні вірші... так було й у нас, коли вітали ювіляра – Анатолія Михайловича Тугая. Сьогодні газета представляє вам витримки з творчості лише трьох поетів (до речі, членів "кнубівського" клубу поезії "Стихія"): В.Богуславського, доцента кафедри основ професійного навчання, О.Тімінського, доцента кафедри автоматизації технологічних процесів і Т.Дембійську, завідувачку аспірантурою університету. Читайте!

Ювіляру ректору А.М.Тугаю

В.Богуславський

Весна уже не за горами,
І дні стаються світлей,
І снова ректор вместе с нами
Своей отмечает юбилей.

Спокойно, мудро, планомерно
Во дни успехов и утрат
Он много лет рукою верной
Ведет по морю наш фрегат.

О.Тімінський

Давно, в кінці п'ятдесятих
вступила в КІБІ та група,
Де був він тільки студентом.
Тепер це спробуй, згадай!
Коли Тугай загадав,
то уявляв КНУБА,
Коли уявляв КНУБА,
то загадуємо: Тугай!
Він шлях пройшов величезний,
почавши від асистента,
Через аспірантуру,
доцентство і деканат
До Парнасу освіти,
освітнього диригента.
Тепер він – солідний ректор,
керманіч і дипломат.

І керівник він мудрий,
і не дарма керує
В київських вузівських центрі,
в радах у багатьох.
Він – визнаний академик,
пліч о пліч з часом крокує,
А досвіді і навазі
вистачить і на трьох.
Він гідний, яскравий приклад,
як треба на світ жити:
Турбується і про молодість,
що входить до наших стін,
Й про сиву стареньку матір,
щоб серце її зігріти,
Піклується дуже сильно,
як справжній ласкавий син.

Т.Дембійська

Ви непохитні в своїй справі,
Вам молодість є чому навчатись,
Кому, як не КІБІ, Державі
Вагомих фахівців давати!

Вас поважають всі довкола
За шире серце, доброту,
За рідну українську мову,
За людяність і простоту.

Хай доля Вас оберігає
На довгі роки від нещастя,
І ясно в небі зірка сяє,
Що побажаєте, Вам дасть!

І пусть года летят как птицы,
И светлым будет каждый миг,
И сердца Вашего частицу
Пусть носит каждый выпускник.

И чтобы с молодым задором
Вы были с нами много лет,
И Вашей верною опорой
Всегда был университет!

ПОШТА ВЧОРА, СЬОГОДНІ ТА ЗАВТРА

На пагорбах київських...

Пошта завжди асоціюється з її незмінним супутником листоншою: немолодий чоловік з м'якими рисами обличчя або серйозна жінка – такий загальний образ представника цієї професії. Незмінний атрибут листоншої – велика сумка через плече, вицвіт заповнена листами і газетами.

Француз Ренуар де Вільає 1653 року винайшов поштову скриньку, а в Україні першу поштову скриньку поставили в Києві на Печерську 1830-го. Там відкрилося відділення зв'язку, де тривалий час працювали поштово-телеграфного відомства носили форму: на окових кашкетів, як на петлицях плаща був розміщений спеціальний поштово-телеграфний знак (на фото).

Років сто тому епістолярний жанр був дуже популярним і завдяки ньому люди, що живуть на великій відстані могли підтримувати стосунки. Відкривали поштові скриньки могли лише працівники, але не всі. Лише двоє людей в поштово відділенні володіли запобіжними ключами, а зломщик карали розстрілом.

Сто років тому листонші, владштуючи себе на службу приймали присягу: вони присягалися служити вірою і правдою імператорові і Богові. Маючи доступ до чужих таємниць, листоншою прирівнювалися мало не до святих, адже до обов'язків входило брати таємницю листування.

Найстаріший житель Соломянського району пам'ятають перші поштові відділення. На вулиці Урицького (тоді Велика Ігнатівська) пошта була напроти базару. В одному з історичних місць району – Залізничний вулиці Лукашевичів Стадіонної, ще одна пошта була на розі вул.Кавказької та Ігнатівської. На місці будинку на розі вулиці Донецької та Повітрофлотського проспекту, саме напроти Макдональдса, знаходилося поштове відділення, що обслуговувало всю Чоколівку й Першотравневе селище. Не можна не пригадати і пошту в Авіамістечку та Аеропорту – нею користувалася величезна маса народу: льотчики і пасажери. Під час Великої Вітчизняної війни листонш всіляко оберігали. Траплялося, що одного проводжали десятеро солдатів, щоб дорогою нічого не трапилося й листи знайшли своєї адресатів.

Коли після війни міста почали відбудовуватися, багато хто шукав близьких і друзів. У цей нелегкий справі їм допомагали працівники пошти. Зазвичай при переїзді люди саме листоншою залишали свою нову адресу. Вони знали жителів своєї ділянки поіменно.

У багатьох селах ця традиція збереглася й донині. Сучасні листонші з ностальгією згадують свою роботу 20-30 років тому. Говорять, люди були більш душевні і товариські. Як згадує листоншою нашого району Любов Іванівна Т., яка працювала на ділянці близько 30 років: "Сумка листонші й тепер важка і забита доверху, але в ній тепер майже немає листів, тільки газети та рахунки". Я поцікавилася у Людмили І., чи існує ризик

втрати кореспонденції на пошті або її потрапляння до чужих рук? – Ризик такий завжди існує, але я особисто такого випадку не пам'ятаю. Але це зовсім не означає, що подібних ситуацій не було. Відомі випадки, коли послання доходили через пістолетів і бліщи. Наприклад, жителя Італії Пезаро одержав лист, написаний його батьком, через 15 років після смерті батька. Він був відсланий ще в 1944 році, але загубився. Понад 60 років конверт кончував по поштово відділеннях Італії. У Англії сім'я одержала листівку, яка запліталася на 90 років. Її відправив своєї наренчій 18-річний солдат з окопів Першої світової війни. Цензура не пропустила любовне послання, а от у 2007 році його одержала 86-річна дочка відправника.

Нині, більшість людей говорячи про поштову скриньку, розуміють під цим поняттям електронну пошту. Поштовою скринькою тепер іменують е-mail адреса.

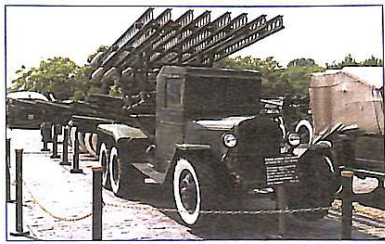

І.Терещенкова

Фундамент майбутньої перемоги

ЧОМУ ЇЇ ОХРЕСТИЛИ "КАТЮША"?

67 років тому вперше було застосовано у бою знамениті "Катюші". Це було в Білорусі, на станції Орша, де фашисти вперше відчули їх на своїй шкурі. 14 липня 1941 р. по німецьким військам, що скупчилися тут, нанесла удар батарея реактивних установок під командуванням капітана Івана Андрійовича Фльорова (1905–1941). Серед білого дня батарея дала одні залп, випустила 112 реактивних снарядів калібром 132 мм. Ефект був приголомшливим: навіть без бінокля було видно розриви і клуби чорного диму. У той же час через півтори години ракетники влучно обстріляли переправу через річку Оршица, де зібралось немало гітлерівців та їх техніки.

З тексту донесення "потерпілих" у німецький Генштаб: "Руські застосували батарею з небувалим числом знарядь. Війська, які були обстріляні, сідать: вогневий наліт був подібний до урагану. Знаряддя розриваються одночасно. Втрати у людей значні".

Командування вермахту, зрозуміло, намагалося роздобути зразки. Щоб цього не сталося, у кожну машину батареї Фльорова й інших батарей, що з'явилися незабаром, закладали міцний вибуховий при-

стрій. При небезпеці захоплення "катюш" водій або командир повинні були, за інструкцією, натиснути кнопку. Так зробив 6 жовтня 1941 р. важко поранений капітан І. Фльоров під Вязьмою, давши останній залп по ворогу, який наближувався, коли батарея попала в оточення. Через 22 роки по смертю він був нагороджений орденом Вітчизняної війни І ступеня.

У боях за Берлін брало участь 219 дивізіонів "Катюш". У 5 годин за московським часом і 3 години за берлінським пролунали всі реактивні установок – і понад 30 тис. реактивних снарядів осягли берлінське небо. Для такого залпу було б потрібно майже 840 полків стовбурної артилерії. Рев реактивних снарядів гвардійських мінометних частин під Берліном співітварив мир про початок останньої битви Великої Вітчизняної війни. Результати першого ж обстрілу були спустошливими.

Нині у світі залишилося менше десятка "катюш" часів війни, з них три – в Україні: в Києві, Севастополі й Запоріжжі.

Але чому ж "Катюшу" так охрестили? Багатьом фронтовикам подобається версія про те, що ім'я дівчини Катюші з популярної напередодні війни пісні само собою пристало до нової реактивної установки. Але спеціалісти-ракетники вважають інакше: назва пішла від аббревіатури КАТ – "Костиківські автоматичні терміни" за ім'ям керівника проекту Андрія Григоровича Костикова (1899–1950). Нове сліце бійці відвозили на передову, а вже там залишилися недалеко до пісні про Катюшу, яка полюбилася всім.

До речі, на противагу "катюшам" німці розробили 6-стовбурні буксуючі міномети калібру 150 мм для стрільби осколковими й фугасними снарядами. Їх політ через конструктивні особливості снарядів супроводжувався звуками нійби "Іайайай", тому червоноармійці називали німецькі міномети "шакамаї".

К. Гречин, випускник КНУБА
(за матеріалами музею історії
Великої Вітчизняної війни)

Творчість наших читачів

ПОВОРОТ НА 180° –
ТЕПЕР У МЕНЕ БУДЕ

(Продовження.
Поч. у № 3–4 (березень) 2008 рік.)

ДОЧКА...

А+Б приємно відзначити, що студьорки газети, окрім журналістських здібностей, випробувати себе й на ниві письменницькій... Так вирішила й студентка будівельного факультету Марічка Андрухів, запропонувавши газеті своє оповідання, звичайно про кохання. Той, хто ознайомився з її творчістю в попередньому номері газети, має зараз можливість дочитати його до кінця...

...Взагалі, кафе називалось "Із музику в серці". Фішка була в тому, що при вході справа стояв автомат, такий-собі "генератор" рок-музики: у касира купуєш жетон (щось на зразок метро), що коштує три гривні й кидаєш у отвір зліва в автоматі. На дисплеї обираєш музику кої пісню, яку бажаєш слухати – і насолоджуєшся тим, що обрав. Перелік пісень величезний. Віталік невеликими порціями насолоджувався Мартіні.

"Плюс" цієї кафешки – тут дозволялося палити. Палили майже усі. Навіть тим, хто не палить, тут було комфортно. Принаймні, він так думав... Віталік закуриє, як завжди – Winston. Певільно видахує дим, він відпочивав під пісню "Smoke On the Water". Єдина традиційна мелодія для усіх гітаристів, яку він обожнює грати на своїй соло. Віталік дивився у вікно. Вікна тут були занадто великими, але все одно у приміщенні було темно, готично якось. Відвернувшись від нього, щоб допити своє Мартіні, Віталік помітив маленьку дівчинку у рожевому сарафанчику, яка швиденько просувалася до "генератора" музики. Щось зойкнуло у нього всередині, десь у серці. Він не міг зрозуміти, що саме, й продовжував спостерігати за маленьким янголятком. Дівчинка так ніжно виглядала на фоні усіх цих рожеві!

Тим часом "янголяток" купила жетончика, маленькою ручкою ледеве дотягнулася до отвору й швиденько вибрала пісню... "Bitch" Meredith Brooks... Віталік її впізнав відразу! Це ж була улюблена пісня його... дівчини, колись... у минулому... "I'm your Bitch, I'm your lover, I'm a singer, I'm a saint, and I do not feel the shame!" – надривався жіночий голос. Віталік обернувся. Всі з якоюсь ніжністю так дивилися на дівчинку. Маленька тим часом просувалася назад до свого місця. Сіла, вона над чимось схилилася. По руках її маленької ручки Віталік здогадався, що дівчинка малює. "Тогодні, вона мені дуже когось нагадує..." Непомітно перевернувшись до неї поближче, він побачив біля її рота чашечку голіку – це коли вона малювала, та великі карі очі – коли вона мрійливо дивилася на стелю, "закусивши олівець". А потім знову білява голілка... і карі оченята...

"Когось же вона мені дуже нагадує..." Чомусь, йому так захоплювало торкнутися її волосся... Тим часом до її століка підійшов той самий офіціант. "Анасановий сід, леді!" "Дякую" – янголяток ніжно поспіхнулася і зробила маленький кивок. Чарол, на кого ж вона так схожа?!... – Віталіку хотілося вовком вийти, аби пригадати. Єдине він знав точно: цю дівчину він кохав, дуже, а от як її звати, він не міг згадати. От так кохав... тепер думав, що чорт йому неодмінно допоможе. Чомусь, йому пригадалися слова Майстра з "Майстра й Маргарита": "Конечно, когда люди совершенно ограблены, как мы с тобой, они ищут спасения у потусторонней силы! Ну что ж, согласен искать там". Але вона так само похихіється, той самий голос і волосся, мабуть... Чомусь, йому знову захоплювало торкнутися її голівки... Непереборне бажання...

"Дівчачка, кошотина, пішли?" – ніжний, такий самий, голос вивів Віталіка із прострації. Вони так схожі... Спійняло до нього стояла дівчина, невеликого зросту, тендітна, одягнена у довгу сідницю ніжно-фіолетового кольору та у яскраво-червону футболку, що вільно оголювала її худі плечі, – через що було видно яскраво-салатові бретельки бюстгалтера. "А ти розпатилася з офіціантом, Діанка?" – тут дівчина повернулася обличчям до Віталіка – і у нього все перевернулося всередині. Дівчина шукала офіціанта. "Ні, мамочко. Дивись, що я чарувала..." |

тут уже поплило. Віталік перед очима не бачив нічого. І навіть ця дівчина у довгій сідниці, здавалася, така рідна, і водночас така далека, яка повільно складала малюнок своєї дочки у сумку, і яка тепер одягла цю сумку через своє плече, а потім – накидала рожеву хустинку на плечі Діанці – здавалася, була у тумані, у тумані його минулого, яке він ненавидів. "Якщо у мене буде дочка (це якщо я колинебудь вийду заміж) – я її назву Діанкою. Діана, Діаночка... правда, класно звучить, Віталіку?" – вона ніжно гладила його шию, його довге волосся, лежачи на його грудях. – "Діана – з латині перекладається – "божественна", у давньоримській міфології – це богиня Луні та мисливства..." Вона так любила себе таємничо...

Тепер він себе ненавидів. Він ненавидів своє минуле, свої "свята кожен день" з друзями, з іншими жінками... Він би усе зараз віддав би, аби повернути її.

Маргарита... Марго... Він же її кохав. Але свою СВОБОДУ любив більше. Він навіть не зміг пригадати ім'я цієї дівчини, яку "так кохав"! А вона його підтримувала, постійно була поруч. Він же її зраджував. І знову зраджував... аж поки вона не застала його "на гарячому". Тоді вже він став зраджував себе. А вона й не завважала. Просто зникла якось. Він вчинився на четвертому курсі, вона – на другому. Після зимової сесії він її уже не бачив. Двоєнів два-три рази дорому, її мама казала, що Маргарита взяла академіялду, і поїхала в Росію до родичів. Це тільки зараз він зрозумів, аж як безглуздо це звучало... Тоді він за неї просто забув! Будучи на 5-му курсі, вже не пам'ятав про Марго. Хоча він усе сплисував на драп...

Але тепер він себе ненавидів! "...I'm your help, I'm your dream!" – доповіла Meredith Brooks. Віталіку здавалося, що пройшла ціла вічність, хоч пісня звучала якійсь тріш-чотири хвилини. "Мам, можна я сама розплачуюсь? А давай замовимо ще Guapo Apes "Maria"? – Маргарита й Діанка просувався до нього. Віталік не зводив очей з Марго. А вона не змінилася. Її волосся було підібрано наверх і зафіксовано, як і тоді, окуляри... У Діанки руське волосся було зав'язане у високий хвостик, а у пасмах де-не-де було помітно ніжні рожеві заколки, у вигляді квітів... Колись й її мама так ходила... Віталік не відводив погляду від Марго. Діанка була точною копією своєї мами. Вона йшла поперед, а Маргарита, поправляючи рюкзачок своєї донечки, а потім – і свою чорну сумку через плече, стала поправляти свою шовкову хустинку, що вільно спала на грудях... Анх, той самий анх, – Віталік його помітив. І та сама хустинка, що вона колись залишила у нього вдома... "Ні, сонечко, ми дуже поспішаємо. Ми навіть уже записіюємося. Візьміть, будь ласка, здачу не треба" – Марго звернулася до офіціанта. Той їй сказав щось на кшталт: "Хай живе рок-н-ролл!". Та Діанка зреагувала швидше за маму: Хай живе вічність! Всі, хто це почув, стали сміятися й знову з ніжністю дивилися на них обох. Посміхнувся й Віталік.

"А "Майдан" далеко звідси?" – спитала Діанка. "Ну... хвилині п'ятнадцять їти". "А ти ще встигнеш покурити?" – спитала донечка. "Аякже..." – вона з ніжністю та любов'ю поцілувала Дянку. Віталік дивився на її губи, вони були не мамині, але так знайомі... "А тато яким номером виступає?" – "Сююююю..."

...Віталік залишив гроші на століку. І попрямував за тепер його найріднішими жінками у світі. Знайомитися.

М. Андрухів, студентка ІІ курсу МО

Пошта редакції

3 95-ЛІТТЯМ, "СЛОВ'ЯНКО"

Марш "Прощання слав'янки"

До редакції А+Б звернулася група студентів КНУБА і попросила розповісти про історію створення відомого маршу "Прощання Слов'янки", якого виповнилось недавно 95 років, і опублікувати в А+Б його слова. Добре, що молодь університету знає про існування цього маршу. Виконуємо ваше прохання. Трохи історії.

Однією з святинь, об'єднуючих весь слов'янський світ, до якого належить і український народ, є знаменитий марш "Прощання слов'янки". Рідко у кого не шемліло серце при звуках цього дивовижного по силі, зовсім не браурного маршу, що несе в собі загадкове відчуття тривоги, близьких втрат і позбавлення, горя й сліз всіх прийдешніх воєн, які вестимуть люди на багатостраждальній і гіршій землі.

Ця прониклива мелодія широко відома у всьому світі: її виконують військові оркестри Болгарії, Югославії, Франції, Швеції, Норвегії, Румунії і багатьох інших країн. У Польщі, в період Другої світової війни, на мотив маршу написали відому пісню "Розшумілися капелі верби", що фактично стала гімном Армії Людової. До речі: той, хто часто буває на залицяночому вокзалі, мабуть, примітить, що марш цей завжди супроводжує від'їзд з Києва поїзда, які їдуть у московському напрямку.

Перший варіант цієї прекрасної мелодії був створений в листопаді 1912 року в російському місті Тамбові, а вдосконалений, звичайний для нас, – в січні 1913 року в Симферополі. Вперше марш був виконаний в кінці лютого 1913 року в Тамбові.

Склав мелодію Василь Іванович Агапкин (1884–1964), уродженець Рязанської області, вихідець з бідої сім'ї (батараків), що рано осиротів. У момент написання маршу йому було 28 років, він служив сурмачем у військово-музичній і одночасно був студентом Тамбовського місцевого військово-музичного училища.

Вже в 1915 році киявська фірма грампласту "Екстрафон" випустила першу платівку із записом популярного маршу. Її тираж розійшовся миттєво і був надрукований новий. У Москві, Петербурзі, багатьох інших містах

Росії фірми наслідували приклад киян. А через декілька років, в роки громадянської війни, він раптом був відданий забуттю на довгі десятиліття. Ні, автор не був репресований. Він служив капелмейстером в першому Червоному гусарському полку, який бився на Південному фронті, довго хворів на висинний тиф. Після одужання Василь Іванович створив військово-музичний оркестр, став переможцем огляду військово-оркестрів країни. І незабаром згуртував навколо себе колектив висококласних військово-музичантів, для якого продовжував писати марші, вальси, іншу музику.

Василь Іванович Агапкин запросили до Москви, де він став головним диригентом знаменитого військового парадного оркестру 1941 року на Червоній площі, з якого батальйонів відправлялися прямо на оборону Москви (німці були всього лише в 30 кілометрів від столиці). Він же – один з музичних організаторів, заступник головного диригента парадного Перемоги 24 червня 1945 року.

Повернувшись до своїх слухачів марш, який став шедевром світової музики, лише в 1957-му. А "реабілітував" його режисер Михайло Калатозов, який використовував цю мелодію в прославленому фільмі "Летять журавлі", удостоєному призу на Каннському фестивалі. І знов почався переможний хід "Прощання слов'янки" – марш знову узяли в свій репертуар духові оркестри, він зазвучав в багатьох фільмах і спектаклях ("Білоруський вокзал", "Велика Вітчизняна" і інших), в телепередачах і давно вже вийшов за сфери військового життя.

Якось у диригента естрадного оркестру ГУМВД України Володимира Далакашвілі запитали, що для нього означає "Прощання слов'янки". Він посміхнувся і відповів: "Не тільки я, всі музиканти вважають:

це справний шедевр вітчизняної духової музики, втілення бажання перемоги, любові до Батьківщини, всіх тих крашких якостей і відчуттів братських слов'янських народів, без яких їх неможливо уявити. Композитор зумів сконцентрувати в своєму патріотичному марші і смутку, і радості, і скорботу, і надію. Тому, я переконаний, цей чудовий твір житиме вічно. Він є постійно в репертуарі нашого оркестру. Жоден захід, в якому ми беремо участь, не проходить без "Прощання слов'янки".

Прощання слав'янки

Музыка Василия Агапкина
Слова Евгения Заики

Снова марша бодрящие звуки
Засверкали в родимом краю,
И в разлуке скимается ты, руки,
И пою я в походном строю.

Привет:

Пройду – не сверну –
Беду и войну!
В борьбе и пальбе
Пройду к Победе и к тебе!

И отваге моей на подмогу
Через горькую боль и слезу
Ты улыбайся, как солнце, дорогу
Озари мне в туман и грозу!
И не в силах враги меня в битве
Ни огнем, ни мечом побороют, –

По твоей неуспынной молитве
Охраняет меня будет Господь.

Проще:

Одолеем народные беды.
И над Родиной сгинет гроза, –
И лучистей салюта Победы
Мне свернут дорогие глаза!

48% відповіли: За Батьківщину

32% За рідний і близький

8% За радянський уклад

7% За комуністичні ідеали

3,5% За інше

1,5% Важко сказати

МОВОЮ ЦИФР

Якось студьорки газети Наталка Середняк розпитувала у студентів КНУБА у чому проявляється патріотизм. Відповідуючи Юлія Стрельченко тоді сказала: "Берегти історичну пам'ять народу". Ми вирішили дізнатися думки

молоді ще з одного питання, тому що напередодні Свято Перемоги 1941–1945 рр. Отже, "За що боролися радянські люди в роки війни?" Студьорки опитали 63 бажачих відповісти на питання. Було підраховано відсотки.

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: knuba@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет
будівництва і архітектури "А+Б"
Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Герасценкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кім. 601а, тел. 241-55-35